

— Поздравлявамъ Ви! каза Малиновъ. — Началото ви е щастливо.

Той отиде съ Георги да търси друга йо, но азъ даже не ги забелязахъ.

Азъ все още стояхъ на колѣне въ тревата, мрежата бѣше при краката ми и мъртвата йо на дланъта ми.

„Мило чудно създанийце! — мислѣхъ си съ тжга, като проклинахъ своята груба жадность. — Летѣше си тя, жива и пѣргава, грѣеше се на слънце и се радваше на златния, ясенъ день, както и азъ му се радвамъ, а я уловихъ и умъртвихъ. И защо? Заради една прищѣвка“.

„Да, заради една праздна прищѣвка азъ прекратихъ нейния кжсичекъ животъ! И така животътъ ѝ трае три-четири седмици, а азъ дойдохъ и я убихъ“.

Спомнихъ си всичкитѣ онѣзи мъртви пеперуди, които тѣй хладнокрѣвно оправяхъ у дома, отъ които десетици се търкаляха въ стаята ми, измжчени и непотрѣбни, по пода, по масата, по прозореца.

„Защо е тази жестокость? Защо безъ нужда избиваме хубавитѣ създания?“ мислѣхъ си азъ.

Стана ми противно да си спомнямъ онзи мигъ, когато задушавяхъ живата пеперуда, като стискахъ съ прѣститѣ си нейнитѣ меки, покрити съ рѣждиви косми гърди. Станяхъ бързо отъ тревата и повикахъ Георги.

— Вземи я и я оправи — казахъ му азъ.

— Не ще мога. А защо не вие? . . Такава хубава и рѣдка пеперуда. . .

— Вземи я!

— А следъ това ще ме хокате, че съмъ я развалилъ.

Азъ сложихъ пеперудата на мрежата и, безъ да продумамъ повече, навлѣзохъ въ гората.